

ปัญหาการใช้สิทธิเสรีภาพในการแสดงออก : ศึกษาเฉพาะกรณีการแสดงออก อันก่อให้เกิดความเกลียดชัง¹

ธีรโชติ สุขวิสัย²

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันประสบปัญหาความวุ่นวายอันเกิดจากการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังซึ่งนำมาสู่ปัญหาทางสังคมมากมายไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ หรือทรัพย์สิน รวมถึงการเลือกปฏิบัติหรือการลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ปัญหาดังกล่าวนี้ปรากฏชัดเจนตั้งแต่ปีพ.ศ. 2556-2557 โดยเกิดจากสถานการณ์ทางการเมืองที่มีความรุนแรง มีการใช้วาจาและการกระทำอันเป็นการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังระหว่างบุคคลสองฝ่ายเพื่อลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ การผลิตซ้ำซึ่งวาทะกรรมที่เป็นการเหมารวมกลุ่มบุคคล เช่น สลิม ควายแดง ล้มเจ้า เป็นต้น อีกทั้งยังมีการข่มขู่ ยุ้งปลุกปั่น และเรียกร้องให้มีการใช้ความรุนแรงต่อกลุ่มบุคคลที่มีความคิดเห็นทางการเมือง นำมาสู่ความรุนแรง สร้างความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ทรัพย์สิน ปัญหาดังกล่าวเหล่านี้ยังไม่ได้รับการแก้ไขและยังส่งผลมาจนถึงปัจจุบัน ยังคงมีการผลิตซ้ำซึ่งวาทะกรรมที่ก่อให้เกิดความเกลียดชังและเหมารวมกลุ่มบุคคลเพื่อลดทอนคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับในอดีต

นอกจากปัญหาทางการเมืองแล้วประเทศไทยยังมีปัญหาการสร้างเกลียดชังในบริบทอื่นๆด้วย เช่น ปัญหาที่เกี่ยวกับการเหยียดเพศ ไม่ว่าจะเป็นเพศสภาพและเพศวิถี โดยการเหมารวมว่าบุคคลอันมีลักษณะเช่นนี้ในทางไม่ดี การสนับสนุนให้เกิดความเกลียดชัง การเลือกปฏิบัติและความรุนแรง โดยปฏิเสธการอยู่ร่วมกันในสังคม หรือการเหมารวมกลุ่มบุคคลโดยอาศัยเหตุที่บุคคลนั้นมาจากภูมิภาคต่างๆ หรือเป็นชนกลุ่มน้อยซึ่งเป็นการเหมารวมกลุ่มบุคคลโดยอาศัยเชื้อชาติและถิ่นกำเนิดซึ่งสิทธิดังกล่าวนี้

1. ปัญหากฎหมายไม่มีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับคำจำกัดความของการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังเนื่องจากมีปัญหาการการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังนั้นยังไม่ได้มีการกำหนดนิยามที่ชัดเจนว่าการกระทำอย่างไรในเรื่องใดถือว่าการกระทำที่ส่งผลให้เกิดความ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องปัญหาการใช้สิทธิเสรีภาพในการแสดงออก : ศึกษาเฉพาะกรณีการ
แสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชัง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือรองศาสตราจารย์ ดร. กัลยา ตันศิริ และคณะกรรมการ
สอบ คือ รองศาสตราจารย์ ประเสริฐ ตันศิริ และ รองศาสตราจารย์ ดร. ปภาศรี บัวสวรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เกลียดชัง ทำให้ไม่สามารถมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดได้ เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงสมควรที่จะให้มีการกำหนดความหมาย คำจำกัดความ หรือนิยามที่ชัดเจนและครอบคลุมถึงการกระทำที่จะนำไปสู่ความเกลียดชังเพราะการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังนั้นมีใช้เพียงแต่การใช้วาจาเท่านั้น ทั้งนี้การแสดงออกดังกล่าวต้องกระทำโดยมีจุดประสงค์เพื่อเป็นการข่มขู่ ขู่ข่ม ปลุกปั่นให้อันนำไปสู่ความรุนแรงต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ หรือทรัพย์สิน รวมถึงการเลือกการปฏิบัติหรือการลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไม่ว่าจะเป็น สัญชาติ เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ ศาสนา เพศสภาพ เพศวิถี สีผิว ความเชื่อ ความคิดเห็นทางการเมือง ทั้งนี้จะต้องไม่เป็นการกระทบถึงเสรีภาพการแสดงออก (Freedom of Expression) หรือเสรีภาพในการพูด (Freedom of Speech) ที่รับรองไว้ตามรัฐธรรมนูญ เพื่อนำไปสู่การบัญญัติบทลงโทษผู้กระทำความผิดนั้นและเพื่อความชัดเจนในการบังคับใช้

2. ปัญหาการหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแลการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชัง เนื่องจากในปัจจุบันการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังในประเทศไทยยังไม่ได้มีการกำหนดหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงทำให้ไม่สามารถจัดการกับปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเห็นสมควรที่จะมีการกำหนดให้มีหน่วยงานที่รับผิดชอบขึ้นเพื่อดูแลและจัดการกับปัญหาดังกล่าวนี้เป็นการเฉพาะ โดยกำหนดให้หน่วยงานดังกล่าวนี้เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบในการรับเรื่องร้องเรียน ตรวจสอบข้อเท็จจริง รวบรวมพยานหลักฐาน และพิจารณาว่าการกระทำที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการแสดงออกที่ก่อให้เกิดความเกลียดชังหรือไม่ เพื่อให้เกิดความรวดเร็วและความชัดเจนในการปฏิบัติงานอันจะเป็นการช่วยจำกัดความเสียหายอันอาจจะเกิดขึ้น และเพื่อป้องกันมิให้หน่วยงานต่างๆ ทำหน้าที่ทับซ้อนกัน

3. ปัญหาการกำหนดอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบ เมื่อพิจารณาจากสภาพสังคมในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชัง มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นจากการเทคโนโลยีด้านการสื่อสารที่มีการพัฒนาให้มีความทันสมัย ผู้กระทำความผิดสามารถปกปิดตัวตนและก่อเหตุผ่านสื่อสังคมออนไลน์ทำให้การจับกุมผู้กระทำความผิดเป็นไปได้ยาก จึงเห็นสมควรที่จะมีการกำหนดให้มีหน่วยงานที่รับผิดชอบขึ้นเพื่อดูแลและจัดการกับปัญหาดังกล่าวนี้เป็นการเฉพาะ โดยให้มีการรับเรื่องร้องเรียน ตรวจสอบข้อเท็จจริง รวบรวมพยานหลักฐาน และพิจารณาว่าการกระทำที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการแสดงออกที่ก่อให้เกิดความเกลียดชังหรือไม่ และให้มีการกำหนดถึงอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบเพื่อให้

สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษและควบคุมไม่ให้เกิดความเสียหายจากการแสดงออก
อันก่อให้เกิดความเกลียดชังได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ปัญหาการกำหนดมาตรการลงโทษผู้กระทำความผิดและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด
เนื่องจากประเทศไทยไม่มีบทบัญญัติลงโทษผู้กระทำความผิดในลักษณะการกระทำที่ก่อให้เกิดความ
เกลียดชัง แม้จะมีความผิดใกล้เคียง เช่นกรณีความผิดตามมาตรา 116 การกระทำที่จะถือว่าผิด
มาตรา 116 ผู้กระทำความผิดต้องมีเจตนาให้กระทบต่อความมั่นคงด้วย ซึ่งผู้กระทำความผิดในลักษณะการ
กระทำที่ก่อให้เกิดความเกลียดชัง ไม่ได้กระทำชัดเจนถึงขั้นที่ว่าเป็นการที่กระทบต่อความมั่นคง
ของรัฐกฎหมายดังกล่าวนี้จึงยังไม่ครอบคลุมหรือเจาะจงเพียงพอในการระงับมิให้มีการการ
กระทำที่ก่อให้เกิดความเกลียดชัง สำหรับความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมาย
อาญานั้น แม้มาตรา 326 จะบัญญัติโดยชัดเจนว่าการใส่ความให้ผู้อื่นถูกเกลียดชังถือเป็นความผิด
อาญา แต่บทบัญญัติดังกล่าวมุ่งคุ้มครองปัจเจกบุคคล หากได้คุ้มครองกลุ่มบุคคลไม่ ส่วนกรณีของ
การก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดในประมวลกฎหมายอาญา ไม่ว่าจะเป็นการใช้ให้ผู้อื่นกระทำ
ความผิดตามมาตรา 84 และการโฆษณาให้ผู้อื่นกระทำความผิด มาตรา 87 เห็นได้ว่าไม่
ครอบคลุมถึงก่อให้เกิดความเกลียดชัง เพราะแค่การก่อให้เกิดความเกลียดชังนั้นอาจจะยังไม่ถึง
ขั้นก่อให้เกิดการกระทำความผิดก็ได้ ส่วนมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แม้จะมุ่งคุ้มครองประชาชนเป็นการทั่วไปซึ่งย่อม
รวมถึงกลุ่มบุคคลด้วยแล้ว แต่ก็จำกัดอยู่เฉพาะกรณีการแสดงความเห็นผ่านระบบคอมพิวเตอร์
ทั้งยังถือเป็นความผิดก็เมื่อข้อมูลที่เผยแพร่เป็นความเท็จเท่านั้น จึงเห็นสมควรที่จะต้องมีการตรา
พระราชบัญญัติขึ้นเพื่อกำหนดถึงความผิดที่กระทำในลักษณะเป็นการแสดงออกอันก่อให้เกิด
ความเกลียดชัง เพื่อความชัดเจนในการบังคับใช้และแก้ไขปัญหาการแสดงออกที่ก่อให้เกิดความ
เกลียดชังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้รวมถึงการกำหนดความผิดแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ
ความผิด ไม่ว่าจะเป็นผู้ส่งต่อหรือเผยแพร่ รวมถึงผู้ให้บริการเครือข่ายสื่อสารคมนาคมออนไลน์ซึ่งมี
ส่วนสำคัญที่ทำให้การแสดงออกซึ่งความเกลียดชังนั้นแพร่หลายและก่อให้เกิดความเสียหาย
มากขึ้น

จากการศึกษา มาตรการทางกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันยังไม่ครอบคลุมเพียงพอใน
การแก้ไขปัญหการแสดงออกที่ก่อให้เกิดความเกลียดชังผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางให้มีการ
ตราพระราชบัญญัติขึ้นมามบังคับใช้เป็นการเฉพาะ โดยมีสาระสำคัญดังนี้

1. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับคำจำกัดความของการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังมีข้อเสนอแนะคือ

ควรจะมีการกำหนดนิยามของการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังควรที่จะกำหนดไว้ให้ครอบคลุมถึงการกระทำทุกประเภทที่เป็นการสื่อความหมายให้ปรากฏต่อผู้อื่นอันอาจนำไปสู่ความรุนแรงต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ หรือทรัพย์สิน รวมถึงการเลือกปฏิบัติหรือการลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ในส่วนของการคุ้มครองนั้นไม่ควรที่จะกำหนดไว้เป็นการเฉพาะเพื่อให้ได้รับการรับรองคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและเป็นการป้องกันมิให้มีการสร้างความเกลียดชังในทุกกรณี

โดยเห็นสมควรบัญญัติไว้ดังนี้ “การแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังหมายความว่า การกระทำใดๆอันก่อให้เกิดความเกลียดชังต่อกลุ่มบุคคลใดกลุ่มหนึ่งอันอาจนำไปสู่ความรุนแรงต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ หรือทรัพย์สิน รวมถึงการเลือกปฏิบัติหรือการลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของกลุ่มบุคคลดังกล่าว”

2. ปัญหาการกำหนดหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแลการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังมีข้อเสนอแนะคือ

ควรจะมีการกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์กรอิสระที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ซึ่งเป็นองค์กรอิสระแยกต่างหากจากฝ่ายบริหาร ทั้งองค์กรดังกล่าวนี้มีหน้าที่ในรับเรื่องร้องเรียนและดำเนินการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนอยู่แล้ว โดยให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติดำเนินการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่งานขึ้นเพื่อรับเรื่องร้องเรียนตรวจสอบข้อเท็จจริง รวบรวมพยานหลักฐาน และพิจารณาว่าการกระทำที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการแสดงออกที่ก่อให้เกิดความเกลียดชังหรือไม่ ซึ่งจะเป็นการคัดกรองคดีก่อนที่จะมีการฟ้องต่อศาลเพื่อมิให้มีการดำเนินคดีต่อประชาชนโดยไม่จำเป็นและเป็นการจำกัดจำนวนคดีที่จะขึ้นสู่ศาล

3. ปัญหาการกำหนดอำนาจและความรับผิดชอบของพนักงานเจ้าหน้าที่มีข้อเสนอแนะคือ

ควรจะมีการกำหนดให้เจ้าพนักงานที่มีหน้าที่ในการดำเนินคดีกับผู้แสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังมีอำนาจ หน้าที่ รวมถึงความรับผิดชอบเดียวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 18 (1)-(8) รวมถึงมีอำนาจในการเรียกพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานอื่นไม่ว่าจะเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ กษทช. เจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เพื่อให้สามารถติดตามตัวผู้กระทำความผิดมารับโทษได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการยื่นคำร้องพร้อมแสดงพยานหลักฐานต่อศาลที่มีเขตอำนาจขอให้มีการสั่งระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบ ข้อมูล ภาพ เสียง คลิปวิดีโอ นั้นออกจากระบบคอมพิวเตอร์ได้ในกรณีที่ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเป็นการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังและอาจนำไปสู่ความรุนแรง โดยในส่วนของอำนาจในการแสวงหาพยานหลักฐานเห็นสมควรบัญญัติไว้ดังนี้

“เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนและสอบสวนในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ หนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มาเพื่อให้ถ้อยคำ ส่งคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือส่งเอกสาร หรือหลักฐานอื่นใดที่อยู่ในเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดและหาตัวผู้กระทำความผิด

ในกรณีที่การการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังนั้นได้กระทำผ่านระบบคอมพิวเตอร์ ให้นำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 18 มาบังคับใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน โดยอนุโลม”

ควรจะมีการกำหนดอำนาจในการยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ระงับการเผยแพร่หรือลบข้อความดังกล่าวไว้ดังนี้

“ ในกรณีที่มีการทำให้แพร่หลายซึ่งการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังซึ่งอาจนำไปสู่ความรุนแรงหรือเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ผ่านช่องทางใดๆก็ตามไม่ว่าจะเป็นเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ พนักงานเจ้าหน้าที่โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติอาจยื่นคำร้องพร้อมแสดงพยานหลักฐานต่อศาลที่มีเขตอำนาจขอให้มีการสั่งระงับการทำให้แพร่หลาย ลบ ทำลาย ซึ่งเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าว รวมถึงสำเนาของสิ่งพิมพ์เช่นว่านั้น”

ควรจะมีการกำหนดความรับผิดชอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้มีการบัญญัติไว้เช่นกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เนื่องจากเจ้าพนักงานมีหน้าที่ในปกปิดข้อมูลข่าวสารที่ได้มาจากการปฏิบัติหน้าที่ไว้เป็นความลับ ซึ่งจะแบ่งความรับผิดชอบออกเป็น 2 กรณีคือการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นล่วงรู้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ที่ได้มาจากการปฏิบัติหน้าที่ และการกระทำโดยเจตนาให้บุคคลอื่นล่วงรู้ข้อมูลเช่นนั้น

4. ปัญหาการกำหนดมาตรการลงโทษผู้กระทำความผิดและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมีข้อเสนอแนะคือ

4.1 ผู้แสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชัง

ควรจะมีการบัญญัติไว้ดังนี้ “ผู้ใดกระทำการอันเป็นการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชังโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความรุนแรงต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ หรือทรัพย์สิน รวมถึงการเลือกการปฏิบัติหรือการลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชังต่อกลุ่มบุคคลใดกลุ่มหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี ปรับไม่เกินสี่หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ”

4.2 ผู้ส่งต่อและเผยแพร่

4.2.1 กรณีผู้ส่งต่อหรือเผยแพร่ที่มีสถานะเป็นบุคคลธรรมดา

ควรจะมีการบัญญัติไว้ดังนี้ “ผู้ใดกระทำการอันเป็นการส่งต่อหรือเผยแพร่ให้ปรากฏต่อสาธารณะชน ซึ่งมีเนื้อหาอันเป็นการก่อให้เกิดความเกลียดชัง ไม่ว่าจะเป็นเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือรูปแบบอื่นใดในลักษณะทำนองเดียวกัน และให้หมายความรวมถึงวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ ข้างต้นที่จัดเก็บในระบบคอมพิวเตอร์หรือในอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นที่สามารถแสดงผลให้เข้าใจความหมายได้ ไม่ว่าในช่องทางใดผู้ที่มีความผิดฐานเผยแพร่การกระทำอันก่อให้เกิดความเกลียดชัง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

4.2.2 กรณีของผู้มีชื่อเสียงที่กระทำผ่านสื่อสังคมออนไลน์

ควรจะมีการบัญญัติไว้ดังนี้ “ผู้ใดกระทำการอันเป็นการเผยแพร่การกระทำอันเป็นการแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชัง ผ่านช่องทางสื่อสาร โดยระบบอินเทอร์เน็ต หากได้กระทำในฐานะผู้มีชื่อเสียงหรือโดยผ่านช่องทางที่มีประชาชนติดตามและเข้าถึงได้เป็นจำนวนมาก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี ปรับไม่เกินสี่หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

4.2.3 กรณีกระทำโดยผู้มีวิชาชีพสื่อ

ควรจะมีการบัญญัติไว้ดังนี้ “ผู้ใดประกอบวิชาชีพเป็นปกติธุระในการสร้างสรรค์หรือกำกับดูแลเนื้อหาหรือดำเนินการอื่นใดที่เกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน กระทำการใด ๆ อันเป็นการเผยแพร่การแสดงออกอันก่อให้เกิดความเกลียดชัง โดยอาศัยการที่ตนมีอาชีพเช่นนั้น ไม่ว่าจะเป็นการเสนอข่าวหรือเป็นผู้ก่อให้เกิดความเกลียดชังด้วยตนเอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

4.3 ผู้ให้บริการเครือข่ายสื่อสารสังคมออนไลน์มีข้อเสนอแนะคือ

ให้เป็นอำนาจของเจ้าพนักงานยื่นคำร้องต่อศาลโดยได้รับความยินยอมจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อพบเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือรูปแบบอื่นใดในลักษณะทำนองเดียวกันที่ทำการเผยแพร่ในสื่อสังคมออนไลน์นั้นมีเนื้อหาที่อาจก่อให้เกิดความรุนแรงต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ หรือทรัพย์สิน รวมถึงการเลือกการปฏิบัติหรือการลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง หากศาลพิจารณาแล้วเห็นสมควรให้มีคำสั่งให้ทำการระงับการเผยแพร่และลบข้อมูลภายในกำหนดระยะเวลาที่กำหนด มิฉะนั้นต้องได้รับโทษปรับ ซึ่งมีลักษณะเป็นโทษทางปกครองโดยจะพิจารณาเป็นรายวันเริ่มนับแต่พ้นกำหนดระยะเวลาตามที่ศาลตั้งและสิ้นสุดเมื่อมีการระงับการเผยแพร่และลบข้อมูลดังกล่าว หรือข้อมูลดังกล่าวถูกลบออกไปโดยผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ดังกล่าว